

1.

Jak to všechno začalo

Když ve čtvrtek ráno vzbudila maminka Terezku a vypravovala ji do školy, nezdál se být ten den nijak zvláštní. Terezka slupla snídani a na vyučování se skoro těšila. Matematiku, kterou v pohodě zvládala, ale přesto ji zrovna nemilovala, dnes naštěstí neměla. Zato výtvarku, a hlavně tělocvik, ten měla nejraději! V noci přšelo, ale teď už svítilo sluníčko. Tráva jistě rychle vyschne, a tak bude snad tělák na hřišti. Terezka popadla batoh s učením a dala mámě pusu. Pes Lumpík, její mazlík, na ni dorážel, jako by také chtěl jednu na čumáček.

„Fuj, Lumpíku, ušpiníš mi tričko a já to za tebe pak od mamky schytám,“ domlouvala mu Terezka a škrábala ho přitom za ušima. Věděla, že tam to má nejraději.

„Tak už maž, nebo přijdeš pozdě,“ řekla jako obvykle máma, která nechodila do práce, zato se pečlivě starala o jejich dům, zahradu, Terezku, psa a tátu. Ten do práce chodil a často v ní býval zbytečně dlouho. Tedy dle Terezčina mínění. Uznávala ovšem, že peníze, které si tam vydělal, se jim všem moc hodí.

Terezka mamce ještě zamávala, přeběhla zahradu, protáhla se brankou, aby neutekl Lumpík, a spěchala do školy. Domek měli u lesa a městečko, kam docházela, leželo před ní v údolí jako na dlani. Sluníčko ji hřálo, proto si vesele poskakovala. Cesta jí uběhla jako nic.

Hezké počasí asi zapůsobilo i na paní učitelku, která byla obvykle velmi hodná, ale někdy dokázala být i pořádně přísná. Dnes ani nezkoušela, první dvě hodiny proběhly úplně v pohodě. Na tělocvik se děti převlékly do cvičebních úborů, ve kterých vyběhly na hřiště.

„Co tam ti kluci mají?“ ptala se Tereзка Aničky, své nejlepší kamarádky, se kterou spolu seděly v lavici. Kluci totiž v rohu u plotu řvali jak pomínutí, poskakovali a mávali rukama. No skoro jako tlupa indiánů na válečné výpravě. Zdálo se, že něco honí. Paní učitelka se tam rozběhla a Tereзка s Aničkou jí byly v patách. Důvod té vřavy jim byl brzy jasný. Klukům mezi nohama a občas i mezi rukama kličkoval zajíc, který se na hřiště odněkud zatoulal. Teď, zmatený tou melou, nemohl najít cestu ven.

„Kluci, nechte ho, ať vás nekousne nebo nepoškrábe,“ uklidňovala je paní učitelka. Frantík, který řval a mával rukama ze všech nejvíc, se za ni honem schoval. Nebyl zrovna statečný, a když si představil, jak mu zajíc visí zakousnutý na krku a trhá ho drápy, odvaha ho hned opustila. I bez něho bylo těch lovců na jednoho zajíce až moc. Když na něho Petr hodil teplákovou bundu a vzápětí ji přilehl, byl se zajdou konec. Nebo si to ten ušák aspoň myslel, a další boj proto vzdal. „Opatrně, ať mu neublížíš, pustíme ho zpátky do přírody,“ řekla paní učitelka. „Ne, upečeme si ho,“ povykoval Petr, který vycítil podporu ostatních lovců.

Tereзка by ho nejradši kopl. „Zvířata se nesmějí jen tak zabíjet,“ vyhrkla se srdíčkem staženým úzkostí. „Musíme ho pustit na svobodu!“ – „Stejně ho přejede auto,

takhle si aspoň pochutnáme!“ trval na svém Petr. Naštěstí paní učitelka nepřipustila další diskutování a rozhodla: „Ne ne, žádné ubližování zvířatům. Kdo z vás ho odnese za městečko do polí?“

„Já, já,“ křičel Petr a Terezka hned věděla, že to by byl zajdův konec. Proto se také hlásila, div jí ruka neupadla. A protože byla paní učitelka moudrá, rozhodla: „Terezko, běž si vyndat věci z tašky do lavice. Odneseš v ní zajíce až k lesu u vašeho domu, kde ho pustíš, aby ho nenapadlo zase přihopsat. Je to kus cesty, dnes už se nemusíš vracet, zbytek vyučování máš volno. Stejně už bude jenom hu-debka a výtvarka.“

„Na tu jsem se moc těšila, ale zachránit zajdu je důležitější,“ pomyslela si Terezka. Rychle odběhla do třídy a za chvíli byla zpět převlečená i s prázdnou taškou. „Ale jak do ní toho zajdu dostaneme?“ přemýšlela. Ten byl zatím pod teplákovou bundou úplně klidný. „Otevři ji a dej k bundě, třeba tam přeleze,“ navrhla Anička, která snad četla své kamarádce myšlenky. „To těžko,“ ušk-líbl se Petr. Snad právě proto to Terezka zkusila. A šup, zajíc už byl uvnitř. „Ty vogo, ten je rychlejší,“ vyvalil oči Frantík. Terezka honem zvedla brašnu a zatáhla zip. Koutkem oka viděla Petrův vztekem protažený obličej. Tušila, že se jí bude chtít pomstít. Ale co, záchrana zajíce za to stojí! „Nech tam trošku díрку, ať může dýchat,“ poradila jí paní učitelka. A potom už Terezka s neobvyklým úlovkem a vykulenýma očima spěchala domů.

„Neboj se, zajíčku, já ti neublížím. Já jsem ještě nikdy žádnému zvířátku neublížila. Jen tě odnesu domů, kde tě

pak pustím na svobodu. Co tě to vůbec napadlo, běhat po městě mezi auty a lidmi, to mohlo moc špatně dopadnout, ty tuňto jeden,“ pokoušela se mazlivým hlasem vyděšeného zajdu uklidnit. „To bude máma koukat, až tě přinesu. Ale neboj se, potom tě hned pustím. Škoda, že taťka bývá dlouho v práci. Určitě by tě také rád viděl,“ přemýšlela nahlas. Už byla skoro v polovině cesty, když se jí zdálo, že zaslechla divný zvuk. A znovu. „Co tam ten zajda provádí?“ Znejistěla, pootevřela brašnu a opatrně nakoukla dovnitř. Potom si sedla na mez, až to v ní hrklo. Ani jí nevadilo (tedy zatím), že si sedla do kopřiv, a jen civěla na zajdu.

„To se mi jen zdálo,“ pomyslela si, ale vtom na ni její zajatec znovu promluvil: „Jestli mne doneseš až domů, váš pes mě sežere. Pusť mě, prosím tě, už teď.“

„Ja- ja- jak to, že mluvíš? A jak víš, že máme psa?“ vykoktala zaskočená Terezka.

„Když mě pustíš, všechno ti vysvětlím,“ slíbil zajíc.

Terezka rychle zavrhla myšlenku, že by mohla zajdu prodat do cirkusu nebo s ním vystupovat v nějaké estrádě v televizi. Položila otevřenou tašku na zem. Zajíc vyhopsal ven a klidně se posadil na cestu proti ní: „Sedíš v kopřivách, tobě to nevádí?“ zeptal se.

Terezka okamžitě vyskočila, až teď ucítila pálení na zadečku. Ještěže si ráno oblékla kalhoty. Poškrábala se a zeptala se: „Tak jak to, že mluvíš?“ – „No to je právě ten průšvih, my totiž mluvit nesmíme. Ale kdybych se nezval, donesla bys mě až domů. Tam by mě váš pes zakousl. To by se mi, jak jistě chápeš, vůbec nelíbilo.“

